

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, zasądził od Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz K. S. kwotę 52.346,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu

Apelację od powyższego wyroku w części uwzględniającej powództwo co do kwoty 15.842,51 oraz co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu wywiódł pozwany, podnosząc następujące zarzuty:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. - poprzez pominięcie opinii biegłego w zakresie, w którym biegły wskazał, iż możliwa była naprawa uszkodzonego pojazdu przy użyciu części zamiennych jakości (...), tj. jakości zgodnej z jakością części oryginalnej, a naprawa taka przywracała pojazd do stanu poprzedniego,
- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powódka udowodniła, że pojazd przed szkoda był serwisowany w (...) i był naprawiany częściami z logo producenta,
- art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 824¹ k.c. - poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda świadczenia przekraczającego wysokość uzasadnionego odszkodowania.

W konkluzji pozwany sformułował wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 15.842,51 wraz z odsetkami od tej kwoty i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Nie potwierdził się zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd I instancji bowiem w sposób wszechstronny ocenił materiał dowodowy i na jego podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 roku, II URN, publ. OSNC 1980 nr 10 poz. 200). W orzecznictwie podkreśla się również, że kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie SN z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, publ. Program Komputerowy Lex nr 53136). Pozwany nie wykazał, że Sąd wyprowadził z materiału dowodowego wnioski, które są nielogicznie i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, dlatego uznać należy, że ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i nie została skutecznie podważona. W szczególności, nie budzi zastrzeżeń przyjęcie przez Sąd I instancji jako punktu wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania, wyceny kosztów naprawy pojazdu w wariantcie uwzględniającym ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Miarodajne w tym względzie okazały się bowiem wnioski płynące z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Co prawda biegły wskazał, że naprawa pojazdu jest możliwa także z użyciem części nieoryginalnych o symbolu (...), jednakże w uzupełniającej opinii

ustnej wyjaśnił, iż na pewno po takiej naprawie pojazd nie będzie taki sam jak przed szkodą. Z tych względów, techniczna możliwość naprawy samochodu przy zastosowaniu części nieoryginalnych, nie stanowi argumentu na rzecz dokonania ujemnej korekty wyceny kosztów przywrócenia samochodu powoda do stanu poprzedniego. Pamiętać wszakże należy, iż w świetle dominującego w orzecznictwie poglądu, poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne. Dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. W tym miejscu należy odwołać się do utrwalonej już linii orzeczniczej, zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wprawdzie nie można z góry wykluczyć, że zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części sygnowanych logo producenta spowoduje jednak wzrost wartości pojazdu jako całości. Jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać jednak zakład ubezpieczeń. Skoro bowiem, z reguły wymiana części starych na nowe nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu, to tylko wykazanie przez zobowiązanego do ustalenia i wypłaty odszkodowania, że w konkretnym wypadku jest inaczej pozwala na zmniejszenie odszkodowania. W sytuacji z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, pozwany nie zdołał tej okoliczności wykazać.

W rezultacie chybione okazały się zarzuty prawa materialnego. Wbrew odmiennemu stanowisku pozwanego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy trafnie uznał, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu należące do powódki wiązały się z wykorzystaniem nowych części oryginalnych sygnowanych logo producenta. Prawdopodobności powyższego stwierdzenia w niczym nie podważa obowiązek współpracy powódki z ubezpieczycielem w zakresie minimalizacji rozmiaru szkody, gdyż z przyczyn dotychczas omówionych nie ogranicza on jej prawa do żądania zasądzenia kosztów naprawy pojazdu z użyciem części sygnowanych logo producenta. Zważyć należy także, że pozwany odpowiadał w granicach odpowiedzialności sprawcy wypadku, a powodowi przysługiwało zgodnie z art. 363 § 1 k.c. uprawnienie do wyboru sposobu naprawienia szkody bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Podkreślenia jednocześnie wymaga, że obowiązek zapłaty sumy pieniężnej nie jest uzależniony od dokonania naprawy pojazdu przez poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle to uczynił albo zamierza to uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym obojętny pozostaje fakt, że w niniejszej sprawie powódka mogła dokonać naprawy pojazdu przy użyciu używanych części, skoro przywrócenie go do stanu sprzed wypadku wymagało zamontowania nowych części oryginalnych, sygnowanych znakiem producenta. Podobnie, wykazanie przez poszkodowanego wysokości rzeczywiście poniesionych wydatków związanych z naprawą pojazdu, nie było istotne dla powstania po jego stronie roszczenia o zapłatę kwoty koniecznej do naprawienia szkody. Zaznaczyć wyraźnie trzeba, iż obowiązek naprawienia szkody jest konsekwencją powstania uszczerbku majątkowego po stronie poszkodowanego, a dodatkową przesłanką odpowiedzialności nie jest przeprowadzenie przez poszkodowanego restytucji we własnym zakresie z wykorzystaniem własnych środków. W przedmiotowej sprawie nie bez znaczenia dla przyjęcia, że pojazd powódki wymagał użycia części oryginalnych jest udowodnienie wbrew twierdzeniom apelującego fakt dokonywania przez powódkę napraw przed wypadkiem w (...) gdzie bez wątplenia były używane do naprawy części oryginalne.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804. ze zm.).